LENKA ČEŠKOVÁ

LORAN

DĚDIČKA DVOU KORUN

DVA SVĚTY. JEDNA KREV.
KDO ZÍSKÁ KORUNY, PODMANÍ SI OSUD.

LORAN:
DĚDIČKA DVOU KORUN

Lenka Češková

Anotace:

Rowan je blízko naplnění svého životního poslání – zabít velitele nebezpečných povstalců a tím je zbavit veškeré jejich nadpřirozené moci. Když se mu však na prahu objeví dívka, s níž mu kdysi bylo předpovězeno strávit dlouhý a šťastný život, věci se zkomplikují. Je dcerou nepřátelského velitele a právě ona teď může převzít velení nad povstalci. Probudí se v ní záhadné síly, jimiž vládnou povstalci a s jejichž pomocí by dokázala vypálit celé království do základů? Nebo se dohodnou na smíru a společně ukončí krutou válku, která už sto let pustoší jejich království? Je tu však ještě její bratr, který o smíru nechce ani slyšet. A pak je tu ten nezanedbatelný fakt, že ona nechce slyšet o ničem z toho – nejvíc totiž touží vrátit se domů.

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektrickou publikaci, 161. e-knihu v edici Solis
1.elektroničké vydání.
Autor © Lenka Češková
Redakce, korektura a sazba: Tomáš Rejc, Kristýna Tichá
Autor © JPolc design
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN 978-80-88568-02-5 epub
ISBN 978-80-88568-03-2 PDF
Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

1. Jedy

Naydial, tyrhenský palác

Rowan Flavius, první triva královské Komise pro likvidaci ardenů, správce tyrhenské čtvrti Elbow a syn senátora a senátorky Flaviových, se právě pozvracel. Jako malé dítě se schoulil nad odtokovým žlabem a dostal ze sebe všechna ta kuřátka s vypečenou kůrčičkou, brambory maštěné husím sádlem i slaďoučkou whisky, které si dopřál k večeři.

Když vstal, v hlavě mu hučelo a kolena se mu třásla. Byl by rád, kdyby mohl říct, že je ten břichabol způsobený jen přemírou alkoholu. Ne. On byl prokletý – a tím si byl v tomhle choulostivém okamžiku jistý stejně tak, jako si byl jistý tím, že nic jako prokletí neexistuje.

Nebo by alespoň existovat *nemělo*.

Rowan měl rád rozumná vysvětlení. Ani jako malý kluk se nespokojil s argumenty, které umlčely jiné děti. Když se mu chůva snažila namluvit, že po setmění venku obchází strašidelní asbaalové, aby svého malého pána odradila od nočních výletů, trval na tom, že toho asbaala – ať už to bylo cokoli – chce vidět a položit mu pár otázek. Asbaala mu nikdo nepředstavil, dostalo se mu ale jistého zadostiučinění v podobě nové chůvy. Po té původní se slehla zem. Poslední, kdo ji toho dne ještě viděl, byl jeden ze strážných Rowanova otce, jehož úkolem bylo zbavovat monstrózní rezidenci Flaviů všech mrtvých těl, která se tam čas od času objevovala.

Teď už byl Rowan velký. Do třicítky mu zbývalo ještě pár let, na obličeji měl první vrásky a ve vlasech první šediny. Starost už mu nedělali bájní tvorové, ale ti reální, byť neméně strašliví – ardenové. Zločinci, kteří se snažili rozvrátit naydialské království. Zrůdy, kterým ještě zbývaly poslední cáry jejich nadpřirozených darů.

Ardenové tomuto království kdysi vládli a měli neuvěřitelné schopnosti, to však už naštěstí bylo dávnou minulostí. Rowanovi předkové stáli před sto lety v první linii těch, kdo se zasloužili o pád ardenské královské rodiny, a Rowan úspěšně pokračoval v rodinném podniku. Teď byl blízko tomu, aby byli ardenové konečně do posledního vyvražděni a jejich dary byly jednou provždy zničeny.

„Je to připravené, pane."

Slova mladého učně Rowana vzpružila. Učeň stál opodál u svých baněk a kádinek, ve flekatém ochranném plášti, a v ruce držel plato se vzorky nového jedu.

„Ale můžeme to nechat na jindy," poznamenal učeň obezřetně, když viděl, v jakém stavu se jeho pán nachází.

„Ne, jdeme. Chci to vyzkoušet." Rowan vstal ze země a opřel se o stůl. Břicho ho bolelo a v ústech měl nevábnou pachuť, ale hlava mu začínala pracovat. Třeba za to opravdu mohl jen alkohol. Nebo toho snědl až moc. Nebo to bylo nervozitou? Možná si měl dnešek nechat volný jen k přemýšlení, taktizování, dolaďování strategie. Už pár dní se jeho myšlenky stáčely k tomu jedinému – za pár dní ho bude mít. Za pár dní bude na vrcholu své kariéry a u jeho kolenou se nebudou krčit nějací obyčejní ardenové, ale sám jejich velitel, Dustin Elnnest. Teď to konečně vyjde.

Možná byl *tohle* důvod jeho dnešních obtíží, protože někde za tou jistotou se skrývaly pochybnosti, které ho jemně, ale vytrvale svíraly jako kožené kalhoty v parném dni. A co když ne? Co když to zase nevyjde? Co když Dustin Elnnest zase unikne?

Takže nervozita? To by bylo logické vysvětlení. Žádné prokletí.

To ho uklidnilo.

Vkročil do místnosti ponořené do přítmí, nasáklé kyselým pachem. Ardenští manželé stále seděli připoutaní k těžkým kovovým křeslům a jejich dvanáctiletý syn o pár kroků dál krvácel z rozdrásaných předloktí a ovázaného pahýlu levé ruky. Tiše brečel a prosebně vzhlížel ne k vojákům stojícím okolo, ale ke svým rodičům. To kvůli nim byl tady a kvůli jejich zatvrzelosti nejspíš přijde o život.

Andrew Neomlenth nad nimi zaujímal výhrůžnou pozici. Z ruky do ruky si přehazoval těžké kladivo se zdobenou rukojetí zakončenou

medvědí hlavou a odhalené svaly na pažích se mu při tom spokojeně vlnily.

„Jsem první triva Rowan Flavius," představil se Rowan ardenské rodině. Musel při tom sesbírat veškeré své odhodlání, protože někde v něm pořád hlodala obava – co když se na něj ta žena podívá a způsobí mu něco víc než nevolnost? Běžně všem zatčeným ardenům podávali látky blokující jejich schopnosti, ale dnes chtěl Rowan vyzkoušet účinky nového jedu a potřeboval, aby byli při síle. Někde v hloubi duše si musel přiznat, že i po té spoustě let, které strávil zatýkáním, mučením a vražděním ardenů, mu dovedli nahnat hrůzu.

No tak, vzchop se.

„Přednesl vám Andrew mou nabídku?" pokračoval k ardenům. „Slibuji, že vás nechám odejít. Stačí, abyste mi řekli váš příběh. Proč jste se přidali k ardenům?"

Kromě toho, že se Rowan snažil ardenskou magii z Naydialu vytrhat i s kořeny, ji taky studoval. Jenže jak studovat něco, co se tak vzpírá pozorování? Ardenové měli zapovězeno mluvit s ne-ardeny o čemkoli, co se týkalo jejich způsobu života, a oni své příkazy nikdy neporušovali. Rowan měl tudíž jen pár vodítek. Věřil, že se všechny ty nadpřirozené schopnosti dají nějak racionálně vysvětlit a také že se dají porazit. Jeho tým výzkumníků přišel na to, že jed ze semeníků pralesních orchidejí dokáže ve vhodné koncentraci ardenský dar zesilovat i zeslabovat. Vyrobili tinkturu, která po vpichu do žíly zbavila ardeny veškerých jejich schopností, i jed, který byl schopný uspat jen ardeny a ne-ardeny nechat vzhůru. Všechny účinky však vydržely pouhých pár minut – ardenský dar působil rychle a své majitele chránil před jakoukoli újmou.

Ale teď měli nový vynález. Výtažek z listů rostliny *yago*. Rowan zjistil, že kdysi v Naydialu této rostliny rostlo požehnaně, ale z nějakého důvodu se začala vytrácet, až se stala velice vzácnou. Jeho podezření nabralo správný směr a podle prvních orientačních zkoušek šlo o silné sedativum. Při vdechnutí působilo přímo v mozku, ardenský dar by tak měl mít ztížené podmínky pro to, aby své svěřence ochránil.

Mladý učeň teď držel plato lahviček s plynným sedativem jako svátost. V očích mu plál žár, který byl Rowanovi sympatický – touha vědce vyzkoušet svou novou hračku.

„Jen to chci pochopit, nic víc. Tak proč?“ zopakoval svou otázku.

Žádná odpověď.

Ticho přerušil šílený vřískot chlapce. Matka sebou trhla, ale dál hleděla do země. Rowan se neohlédl, aby se podíval, co Andrew chlapci provedl, protože měl oči jen pro tu ardenskou matku. Zajímalo ho, jestli vůbec existuje něco, co ardeny přiměje spolupracovat. Mučení nepřinášelo žádné výsledky. I tihle dva raději nechali trpět vlastní dítě, než by zradili ardeny. Zatvrzelí, tvrdohlaví, odhodlaní.

Nenáviděl je, ale občas – když měl náladu a bezpečný prostor si to přiznat – cítil jistou pokoru a obdiv. Možná že život přece jen není všechno. Možná tu jsou nějaké vyšší cíle, za které stojí za to trpět a nechat trpět své blízké, dokonce i své děti.

Rowan se otočil na chlapce a spatřil, do čeho se Andrew pustil. Kladivo s jeho rodinným znakem medvěda leželo na zemi a on teď v ruce třímal kleště. Chlapci se z úst řinula krev a na bradě se mísila se slinami a slzami. V Rowanovi se *něco* zachvělo a opět se ozval jeho podrážděný žaludek.

„Věděl jsi vůbec, kdo jsou tví rodiče?“ oslovil Rowan chlapce a soustředil se na jeho uslzené oči, zbytek jeho zuboženého těla se snažil ignorovat.

Chlapec trhaně zakroutil hlavou.

„Věděl jsi, že slouží Dustinu Elnnestovi, čímž se dopouštějí hrdelního zločinu?“ ptal se dál a otočil se zpátky na matku. Přes všechno své ocelové odhodlání sevřela ruce v pěst. Že by vina? Musí přece cítit vinu. Spolčili se s nelegálním a pronásledovaným spolkem a svému synovi neřekli nic o nebezpečí, které mu hrozí.

„Tak proč?“ dal matce poslední šanci. „Proč Dustin Elnnest?“

Matka konečně zvedla hlavu. Malé, černé oči zabodla přímo do Rowanových a on měl co dělat, aby před tím přímým pohledem neuhnul. Překvapilo ho, že v něm nenašel ani stopu po nenávisti nebo strachu. Místo toho v nich bylo smíření. Odhodlání. Hrdost. Ta nervy drásající, bezostyšná hrdost.

„Protože tahle země patří ardenům a Svaté trojici. S bohy se nemůžeš rovnat ani ty," řekla ardenka klidně.

„Vyznáváš Svatou trojici?" chytil se Rowan tématu, o němž žena zjevně byla ochotná mluvit. „I to je v Naydialu zakázané," podotkl.

„Víru nemůžeš zakázat, stejně jako nemůžeš zakázat lásku," odpověděla mu žena. „Trpíme a umíráme s láskou. Na tom jediném záleží."

Takže šlo o náboženství. To bral Rowan v potaz zatím jen okrajově. Věřících bylo na ostrově málo, a to i mezi ardeny. Ani Dustin se neprezentoval jako vyznavač Svaté trojice, proto Rowana nenapadlo, že *tohle* by mohl být důvod, proč se přidat k ardenům.

Ardenem se nikdo nerodil. Nebyl to národ, i když se tak rádi prezentovali. Ve skutečnosti to byla jen skupina fanatiků shromážděných kolem svého zbožňovaného velitele, dědice magických schopností z rodu Bennettových. Současný velitel Dustin Elnnest naštěstí patřil k těm slabším. A neměl žádné děti, žádné další příbuzné. Zdálo se to jako dokonalá příležitost vyhladit rod Bennettů – a s nimi i ardeny a jejich nadpřirozené schopnosti – nadobro.

Vypadá to až moc *dokonale*, napadlo Rowana, ale tu nepohodlnou myšlenku hned potlačil.

„Dustin Elnnest není věřící," poznamenal nahlas.

Žena se usmála, i když to teď v její neblahé situaci vypadalo spíš jako bolestný úšklebek. „Svět se nedá dělit na věřící a nevěřící. Víra je jako závan větru. Někdy ho cítíš více, někdy méně." Chvíli na něm visela pohledem a pak dodala: „Tak do toho. Nech nás odejít z tohoto světa. Určitě máš lepší věci na práci než diskutovat s ardeny o víře."

Rowan proti své vůli překvapeně zamrkal. Ať dělal, co dělal, ardenové ho vždycky nakonec dokázali vyvést z míry.

„Můžeš si na svou tabuli úspěchů hrdě připsat další čtyři oběti," stáhla žena své rozechvělé ruce do klína a pohladila se po břichu. „Měla se jmenovat Joyce. Přimluvím se za tebe na věčnosti, když tam bude stát i její jméno."

Rowan sjel pohledem k jejímu lůnu. Těhotnou ardenku tu ještě neměl, nebo o tom alespoň nevěděl.

Přesto se musel držet svého plánu. Pokynul učni a ten všem jeho mužům rozdal dýchací masky. Pak učeň odzátkoval lahvičky a ven

se okamžitě vyvalil hustý mrak. Napočítal pět vteřin, než oběma ardenům i jejich synovi klesla hlava na ramena. Všem třem současně. Pak učeň zkontroloval pulz a zornice a přikývl. Žili, jen upadli do kómatu.

Rowan vzal dýku a každého vězně řízl na paži. Ardenským manželům se rána pomalu začala zacelovat – pomaleji než obvykle, což znamenalo, že dar byl zaměstnán bojem proti sedativu a zbývalo mu méně sil k léčbě zranění. Chlapci zůstala rána otevřená – důkaz, že to nebyl arden.

„Počkej, až se vzbudí, a zapiš, kdy to přestalo účinkovat," instruoval učně.

„Poté obvyklý postup?" zeptal se Andrew a kývl hlavou k těhotné ženě.

„Ano, obvyklý postup," potvrdil Rowan.

Andrew přikývl. Byl voják tělem i duší a tím byl pro Rowana velice užitečný. Nikdy se na nic neptal, nikdy nic nenamítal. Andrew konal, Rowan platil a to oběma vyhovovalo.

„Gratuluji," potřásl Rowan rukou nadanému vědci, kterému teď oči ve světle pochodní zářily hrdostí. Byl to úspěch. Nejenže měli další zbraň proti ardenům, ale také měli další důkaz, že ten jejich božský dar lze porazit.

Pak rychle vyrazil pryč. Potřeboval se nadýchat čerstvého vzduchu. Dýchání přes masku jeho podrážděnému žaludku neudělalo nejlepší službu. Potmě prošel několika chodbami. Skoro běžel, ale tuhle část paláce znal zpaměti, jeho tělo přesně vědělo, kolik má udělat kroků, než zahne doprava a pak zase doleva, kolik schodů musí vystoupat, než se ocitne v severním křídle tyrhenského paláce, kde měl své pokoje a kde už hořely pochodně a strážní mu otvírali jedny dveře za druhými. Potřeboval koupel, a jak na to pomyslel, nemohl už myslet na nic jiného. Ano, ponoří se do teplé vody, smyje ze sebe poslední zbytky stresu, cizí krve a vlastních zvratků, sepíše si všechna zjištění z dnešního dne a začne myslet na to, co ho čeká. Dopadení Dustina Elnnesta se musí domyslet, pečlivě naplánovat, nic se nesmí nechat náhodě.

Do koupelny ale nedošel.

Královna Amelia Krein stála v *jeho* pokoji před *jeho* královstvím lahví, v ruce držela sklenici s *jeho* whisky a zřejmě na něho čekala. Na sobě měla jen lehkou večerní róbu, kaštanové vlasy rozpuštěné na ramenou. Stála bosa a ležérně se opírala o zeď. Vypadala jako bodrá majitelka nějakého nevěstince.

„Jak jsi dopadl s tou ardenskou rodinou?“ zeptala se lehkým konverzačním tónem, zatímco se Rowan v duchu loučil s koupelí.

„Sedativum funguje přesně tak, jak jsme předvídali. Uspalo je, ale nezabilo. Všechny tři uspalo současně, což znamená, že nějak překonalo ardenský dar.“

„Dobře,“ přikývla. „Zjistil jsi od nich něco?“

„Ne.“

Očima prošel své lahve. Tmavě hnědé jako med, světlejší jako pryskyřice, do růžova jako západ slunce i zcela průsvitné, které teď v tančících stínech hořících svícnů házely barvami na všechny strany. Některé byly staré desítky let, voněly po dubových sudech a hlíně, jiné byly nové a voněly po ovoci a rtech těch nejkrásnějších dívek.

„Možná by ses, místo hraní si s kádinkami, mohl zaměřit na své výslechové metody. Zdá se, že to není tvoje nejsilnější stránka.“

Nereagoval.

Když si konečně vybral tu správnou lahev pro dnešní večer, naplnil si skleničku. Ani si s královnou nepřipil a šel postavit svou tekutou dávku zdravého rozumu na stolek. Pak ze sebe jedním pohybem svlékl špinavou uniformu, stáhl ze sebe boty a sedl si na pohovku jen v pomačkané košili a plátěných kalhotách.

„Slyšel jsi mě?“

Přezíravě se na ni podíval a chvíli vyčkával s odpovědí. Neměl ve zvyku dělit se s ní o všechno, co věděl. Usrkl první doušek a poválel ho na jazyku, aby spláchl veškerou hořkost tohoto večera. Ústa se mu rozbrněla kořeněnou chutí a hruď mu zalilo teplo. Napjaté struny v něm povolily, jako by někdo na houslích otočil všemi kolíčky.

„Jestli máš pocit, že nedělám svou práci dobře, najdi si na ni někoho jiného,“ opáčil jí.

Volány černé látky se zavlnily kolem jejích štíhlých nohou, když vykročila k němu. Do vzduchu se vznesla těžká vůně jejího parfému.

Na oblečení si nepotrpěla, ale voňavky milovala. Měla jich skoro tolik jako on alkoholu.

Nesedla si. Jen ho obezřetně pozorovala z výšky svého královského majestátu, prsty křečovitě sevřené kolem skleničky. Změnila téma: „Jak jsi pokročil s Dustinem?“

„Do pár dnů je tvůj,“ ujistil ji Rowan. Byl si jistý. Naprosto jistý. *Protože kdyby to zase nevyšlo…* „Budu potřebovat povoz s trochou síry a lahve na pálenku. A pár mužů, které budeš ochotná obětovat jako návnadu.“

„To není problém,“ přikývla.

„Chytím Dustina a pak mě konečně jmenuješ senátorem.“

„Ne,“ odpověděla prostě. „Potřebuji tě v první linii boje proti ardenům.“

„Budeš mít Dustina. Na jeho chabých schopnostech visí poslední zbytky jejich daru. Jakmile zemře, ten zbytek už pochytáme jako nic.“

„Ale já ho nechci zabít,“ usmála se Amelia sladce a její tvář ožila, jako když seschlá můra zatřepotá křídly. „Alespoň ne hned.“

„To je hloupost, Amelie,“ povzdychl si. „Čím rychleji bude po něm, tím méně času budou mít na mobilizaci. Jestli ho jen zajmeš, bude z vězení dál dávat rozkazy. Může je ovládat jen silou mysli, to přece víš. Jestli chceš porazit ardeny, Dustin musí *hned* zemřít a my musíme *hned* zakročit proti tomu zbytku. Věř mi.“

Viděl, že se nad tím Amelia alespoň zamyslela. „Uvidíme,“ řekla nakonec.

„Jakmile Dustin zemře, padne ochrana kolem Mireleve,“ pokračoval Rowan v úvaze. „Armáda tam může vjet a všechny ardeny povraždit. A když budou všichni ardenové mrtví, Komisi pro likvidaci ardenů už nebudeš potřebovat.“

Vyskočil, aby si nalil další skleničku, pak si k pohovce raději vzal celou lahev. Sedl si zpátky do měkkých polštářů a cítil, jak se pod ním kovová pera prohnula, aby mu udělala pohodlí. Hlavu zvrátil dozadu, ale pak si to rozmyslel a narovnal se. Ne že by Amelia pod rozevlátými šaty, které by na jakékoli jiné ženě až příliš pobízely jeho mužskou představivost, schovávala zbraň, ale přece jen se mu některé lekce jeho otce vepsaly natrvalo do kůže. Vždycky si chraň krk.

„Nemůžeš být senátorem, dokud je v senátu tvůj otec.“ Její hlas zněl v tom okamžiku něžně a mateřsky. „Rowe,“ povzdychla si. „Buď rozumný. Většina senátorů stojí za tvým otcem, nemůžu jít proti němu.“

„Můžeš, ale nechceš. Protože jsi slabá,“ podíval se jí zpříma do očí. „Jsi nerozhodná, všechno necháváš na mém otci a na Peronovi. Nebude to trvat dlouho a vymstí se ti to.“

Čekal, že ho královna vyplísní jako vždycky, když se odvážil kritizovat senátory, ale teď se jí jen cosi zalesklo v očích. Byla to krásná žena. Krásná a jen o dvanáct let starší… Občas nechybělo mnoho, aby Rowana napadla mnohem přímější cesta na trůn než se usilovně škrabat na senátorské místo, aby na trůn alespoň dohlédl. Ale když takhle promluvila, vztahy mezi nimi se zase narovnaly, všechno zase zapadlo na svoje místo. Byla mnohem víc jeho matkou. Když ho ve vzácných chvílích objala, bylo to čisté a nevinné, možná jediná čistá a nevinná věc široko daleko.

Rowan si nalil třetí skleničku. Přece jen si položil hlavu, temeno zapřel do měkkého opěradla z hebkého sametu a zavřel oči.

„Vážně jsi v pořádku?“ zazněl ode dveří mužský hlas. To přišel Andrew. Poklonil se královně, pak ze sebe shodil zakrvácenou uniformu a přisedl si k Rowanovi. Volnou ruku mu položil na rameno a palcem mu začal masírovat krk. Rowan ho setřásl. Jen ho to znervózňovalo.

„Je to vyřízené?“ zeptal se Rowan na své vězně.

„Ještě spí. Převzal to Polton, já už musím domů.“

Rowan nespokojeně přikývl. Formálně byl Andrewovi nadřízený a obvykle tohle uspořádání dodržovali, ale byly i chvíle, kdy Rowan prostě jen potřeboval přítele, který by po práci hned nespěchal za svým vlastním životem, který by tu chvíli poseděl, vyslechl jeho obavy a rozptýlil je, který by ho ujistil, že jeho rozhodnutí zabít je bylo správné a že nic jiného se dělat nedalo.

„Měli byste se jít vyspat,“ usoudila Amelia. „Ráno mi přijdeš podrobně vylíčit, jak hodláš zajmout Dustina.“

„Jistě,“ vydechl Rowan.

„Dobrou noc,“ popřála jim královna a odkráčela do noci. Zůstala po ní jen slábnoucí vůně jasmínu.

„Má pravdu. Běž se vyspat,“ doporučil mu Andrew a také vstal k odchodu. Zastavil se u zrcadla, aby si uhladil košili a přečesal vlasy, což dělal běžně asi stokrát za den. Rowan se ještě stihl zamyslet nad tím, jak malicherné je myslet na dokonalost účesu, když se jen před malou chvílí chystal připravit o život tři nevinné lidi.

Nevinné… To slovo mu chvíli viselo v mysli jako vykřičník, který se ho snaží na něco upozornit, ale on ho rychle zahnal. Nebyli nevinní. Přidat se k ardenům bylo už víc než půl století protizákonné. Když byli ardenové svrženi z naydialského trůnu, měli nařízeno stáhnout se do Mireleve a tam vymřít. Protože nikdo, *nikdo* by neměl mít nadpřirozené schopnosti.

2. V zájmu rodu

Kontinent

stejný den, jen tři tisíce kilometrů jižněji od rovníku

Pětiletý chlapec seděl na grošované klisně, rukama pevně svíral madla speciálního sedla, jazyk vystrčený, jak se pekelně soustředil. Loran vedla koně za otěže a Jack šel podél něj z druhé strany, připravený chlapce chytit, kdyby padal.

Po třetím kolečku mu Jack pomohl z koně dolů, vzal ho do náruče a odnesl rovnou do auta. Chlapec se usmíval od ucha k uchu. Ještě před třemi lety díky vrozené vadě ani neudržel hlavu v pozoru, a dneska jel poprvé sám na koni.

„Můžeš na sebe být hrdej," řekla mu Loran, když k ní vztáhl ruce, aby ho objala. „Zvládls to. Tak zas pozítří."

„Jste hodná," zajíkla se chlapcova matka, roztřesenýma rukama zalovila v přihrádce pod autorádiem a vtiskla Loran do dlaně růžovou bankovku.

„Už jste nám za lekci zaplatila," ujistila ji Loran.

„Tohle je ale přímo pro vás," trvala na svém šťastná matka.

„Ale ne. Jen si raději kupte něco pro radost," vrátila jí Loran nekompromisně peníze zpátky do přihrádky. „A ty si dneska řekni o dobrou večeři," mrkla ještě na chlapce. „Máš co slavit."

„Kéž by to takhle šlo vždycky," poznamenal Jack, když chlapec i jeho uslzená máma odjeli. Vzal Loran kolem ramen a oba ještě chvíli pozorovali prach, který se vířil na cestě za odjíždějícím autem. Pak se Jack vrátil ke kobylce, aby ji odsedlal a odměnil jablkem za její práci. Sedlo s námahou přehodil přes hrazení lemující jízdárnu. Otřel si pot z čela zbrázděného stářím a věčnými starostmi a chvíli se ovíval kloboukem. „Četl jsem tu novou metodiku pro hipoterapii, co vydalo ministerstvo," poznamenal zadýchaně.

„A?“

„Je to přesně to, co děláme, jen pár věcí je tam jinak. Něco můžeme převzít, s něčím ale nesouhlasím.“

„Taky si to přečtu. Nějak se s tím vypořádáme.“

„Ty by ses měla věnovat škole,“ zakroutil hlavou. „Nemáš příští týden první zkoušku?“

„Už to tak bude,“ přikývla Loran a pocítila záchvěv nervozity. První ročník medicíny. První zkouška. Netušila, co od toho čekat. Bylo nemožné naučit se všechno, co měli předepsané, takže neměla nejmenší ponětí, jestli už umí dost. Navíc ji mnohem víc bavilo skutečně něco dělat než se o tom jen učit. Jen za první rok na lékařské fakultě za sebou měla dvakrát víc hodin praxe než její spolužáci.

Nemocnice byla její druhý domov. Někdo mezi těmi hadičkami, vůní dezinfekce a povzdechy starých lidí viděl jen smutek a smrt, ale ona viděla víc. Fascinoval ji život sám o sobě, ten boj, který se tu odehrával na tolika úrovních a v tolika různých podobách. Boj umírajících se smrtí, boj lidského organismu s viry a bakteriemi, boj lidské mysli s vědomím konečnosti života. Celá nemocnice byla sterilně bílým bojištěm, na kterém občas vyhrávala obranyschopnost lidského těla, občas léky, občas patogeny. A často také vyhrávala lidská vůle, nemilosrdně postavená před cílovou pásku, kterou to všechno končilo a kterou se odcházelo ze života.

„Ty to zvládneš. Máš skvělou paměť a dáváš do toho srdce. Kdo jiný než ty by to měl zvládnout?“ snažil se ji povzbudit Jack.

„Ti, kdo celý dny sedí nad knížkama?“ pokusila se Loran o vtip. Vyzněl ale do prázdna, protože v tom okamžiku se ozvala Susan.

„Loran! Pojď se umýt a pomoct mi do kuchyně,“ volala ze dveří.

„Mám tu ještě práci!“

„Jen běž,“ pobídl ji Jack vlídně a dal se do mazání koňského sedla směsí avokádového oleje a včelího vosku. Byla to jeho vlastní směs a Loran už měla tu vůni nerozlučně spojenou s jejich farmou, s vůní koňských žíní, pilin a trávy, se sluncem a čerstvým vzduchem. Byl to jiný svět než nemocnice – přirozeně čistý a svobodný, s minimem dveří, přístrojů a bílé barvy. Jako byla Townshillská nemocnice prosycena smrtí, ranč Dobbsonových byl plný života.

Loran nechala Jacka na rozpáleném dvoře a odebrala se do domu. Osprchovala se, převlékla a naklusala do jejich staré kuchyně, kde už se ze všech kuchyňských dvířek loupal lak, na plynovém sporáku fungovaly spolehlivě už jen dvě ze čtyř plotýnek a i trouba byla poslední dobou nějak náladová. Problém u nich ale nebyl v penězích. Susan prostě jen nesnášela všechno nové a moderní. Na milost ještě nevzala ani varnou konvici. Jejich plynový sporák už se pomalu stával rekvizitou do muzea, ale Susan v tom všem byla tak nějak spokojená. Celý ranč, všechno, co s Jackem vybudovali a čím se obklopili, jim připomínalo starý život, který nechali v Naydialu.

Na ničem z toho ale nezáleželo, když se teď nad vším vznášela vůně horké čokolády, skořice, pražených ořechů a čerstvě namleté kávy. Susan stála u plotny, kde kouzlila hostinu na večerní sedánek, na nějž se na jejich ranč měli sjet všichni ardenové žijící v Lessingtonu a blízkém okolí. Zástěru už měla upatlanou od pěti druhů těsta a moučný poprašek měla i ve vlasech.

Vedle ní Marleen Ribellová s rozverným úsměvem z vařečky oždibovala syrové těsto. Musela přijet teprve před pár minutami. „Ahoj, Marleen," usmála se na ni Loran.

„Ahoj, zlato," objala ji Marleen, pak se odtáhla a s jakousi celoživotní samozřejmostí jí palcem obepsala na čele malý kroužek – symbol Svaté trojice.

„Přijela jsi dřív?" zeptala se Loran a pozorněji se na ni zadívala. Marleen vypadala unaveně a nemocně, i když se to snažila maskovat za zářivým úsměvem. Vrásky měla zase o stupeň hlubší a kůži o odstín světlejší než před pár dny. Dlouhé vlasy měla už spoustu let šedivé, jako by jí z hlavy až k pasu proudila řeka stříbra, i ty však jako by v posledních dnech ztratily i to málo barvy a lesku, co jim ještě zbývalo.

„Zase mi dneska nebylo dobře, tak mě poslali z práce domů," přiznala Marleen. I z jejích očí jako by se ztrácela barva, a aby to podtrhla, místo obvyklých šatů ve veselých barvách si na sebe dnes vzala jen volnou šedivou tuniku. Učila na střední škole a dneska vypadala jako návnada pro třídu žraloků. Loran se nedivila, že ji poslali domů. Po celém dni mezi puberťáky by z ní taky možná zbyly jen kosti.

„Možná je na čase přestat se spoléhat na zázračný ardenský dary a prostě zajít k doktorovi. Nekoušou," poznamenala Loran.

Marleen ale jen zakroutila hlavou. „Trochu jsem se doma prospala, takže teď jsem alespoň plně k dispozici Susan a jejímu kuchařskému géniu," mrkla na Loran a znovu ji objala. „Neboj se, broučku, všechno bude v pořádku," zašeptala jí do vlasů a políbila ji na spánek, jako to dělávala, když byla Loran malá.

Susan něco nesouhlasně zamručela, a když se Loran konečně odtáhla z Marleenina objetí, vrazila jí do rukou velkou mísu nakynutého těsta, aby z něj začala kroutit skořicové šneky. Pak podala vymazaný plech, položila ho před Loran a na připravené šneky začala klást piniové oříšky. Marleen si vzala sklenici s rozšlehaným žloutkem a začala šneky potírat.

Skoro jako dcera a… dvě mámy.

„Na zkoušku umíš všechno? Co třeba zápěstní kůstky?" pokusila se Susan prolomit ticho.

„Dneska jsem se rozhodla pracovat na svým duševním zdraví a dát si pauzu," odvětila Loran, ale na srdci ji zahřálo, že názvy všech osmi zápěstních kůstek se jí bezpečně vybavily. *Os scaphoideum*, *lunatum*, *triquetrum* i všechny další. Měla pocit, že už si to vážně zaslouží, jeden večer zábavy a oddychu. Ty předchozí byly naplněné změtí všech kostí a svalů, histologií, embryologií a dalšími logiemi, které během následujících dvou měsíců musí zvládnout odříkat na zkouškách.

„Dobře děláš," pochválila ji Marleen. „Život není jen o práci nebo o učení."

„Já jen nechci, aby promarnila možnosti, které se jí nabízejí," hájila se Susan.

„Myslím, žes vychovala tu nejzodpovědnější mladou dámu, jakou jsem kdy potkala," mrkla Marleen na Loran spiklenecky. „Nemáš se čeho bát, Susan."

Susan si povzdychla. „Vždyť já vím, holčičko," podívala se na Loran a pokusila se o smířlivý úsměv. Vypadalo to, jako by si násilím roztáhla koutky do stran. Ani ona už neměla jediný barevný vlas a nad sporákem se hrbila čím dál víc. Kdykoli si kostnatými prsty prohrábla vlasy, zůstal jí v dlani chomáček vlasů, které už nejspíš

nikdy nedorostou. Nebyla už nejmladší – Loran byla spíš jako její vnučka než dcera, přesto tohle všechno nemohlo být jen věkem. Zdálo se, že ardenové v posledních letech stárli rychleji, než by měli. Možná že jejich dar vyčerpal své síly a jejich těla doháněla všechny nemoci a strasti, které pod nadvládou daru promeškala.

„Měli bychom najmout další výpomoc," navrhla Loran, aby zamluvila tu trapnou situaci. Neměla ráda, když ty dvě spolu nesouhlasily, což se dělo téměř neustále, když byly v jedné místnosti. „Zkusím se po někom podívat. Jednu holku ze školy zaujalo, co děláme. Mohla bych jí to tu ukázat a třeba by mohla někdy zaskočit za Jacka."

„Nebo za tebe," dodala Susan. „Vážně by ses teď měla věnovat hlavně učení."

„Tak fajn, od pozítří už nevystrčím nos z domu, dokud nebudu mít hotový všechny zkoušky," slíbila Loran.

„Od pozítří? Co máš v plánu zítra?"

„Ráno jdeme s Lysterem a Miltonem na střelnici a odpoledne mám být v nemocnici. Slíbila jsem paní Hooverové, že budu s ní před operací, než ji uspí. Ale to je vážně poslední věc, co jsem slíbila. Pak už jen učení, přísahám," zvedla Loran dva prsty zalepené těstem.

„A dneska večer?" pozvedla Susan obočí.

„Mám něco domluvenýho s Derekem. V šest mě vyzvedne. Neboj, chápu, že potřebujete volnej kvartýr," ujistila ji Loran. „Ještě bych se náhodou zase dozvěděla něco důležitýho o svý rodině nebo tak něco," neodpustila si pichlavou poznámku.

Susan poslala plech šneků do trouby, pak se opřela zády o kuchyňskou linku a s přísným výrazem si založila ruce na prsou.

„Promiň, vím, že jsi v tom nevinně," omluvila se Loran.

Marleen cukaly koutky potlačovaným smíchem, ale zachovala dekorum a ani nehlesla. To Marleen a její manžel Harvy Ribelle byli těmi, kdo Loran před pár lety prozradili celou pravdu o jejích rodičích, kterou před ní Susan s Jackem úzkostlivě tajili. Susan jim dodnes zazlívala, že tím porušili přímý rozkaz Loranina otce, Marleen a Harvy zase zazlívali Susan, že to před ní tak dlouho tajila.

„Derek… To je ten *merros*?" ptala se Susan.

„Jo, to je on. Vadí ti to?"

„Ne, to víš, že ne."

„Tak o co jde?"

Susan chvíli nejistě těkala očima po kuchyni, než ze sebe vypravila: „Rebeka Statemanová se bude vdávat."

„Slyšela jsem. Už s kamarádkama vybírají šaty. Samozřejmě bílý, aby dodržela zdejší tradice, ale paní Statemanová už jí koupila po naydialsku červený a teď je nešťastná, že neuvidí svou jedinou dceru jít v červený k oltáři. Jak to ale souvisí se mnou?"

„Dalo to průchod jistým úvahám… o *tvé* budoucnosti."

„Jak to myslíš?"

Susan se kousla do rtu a nejistě se podívala na Marleen. Marleen najednou přešel smích a vážně přikývla. Ty dvě spolu něco kuly a to nemohlo znamenat nic dobrého. Teď si pro změnu Loran přísně založila ruce na prsou a tázavým pohledem těkala od jedné ke druhé.

„Tak to vyklopte. Co se děje?" pobídla je obě.

„Ty nejsi jako ostatní děti ardenů," prohlásila Susan po chvilce napjatého ticha. „Ti se můžou vdávat a ženit, jak chtějí. Většina z nich se nakonec odstěhuje, najdou si práci, budou mít své děti, a to všechno daleko od ardenů, od našich tradic a minulosti. Co se tebe týče… Však víš. Jsi dcera ardenského velitele. Tvůj život… nepatří jen tobě."

„Takže když jde o ten váš dar a další věci, mám stát mimo a dělat, že se mě to netýká, nebo ještě líp, že vůbec o ničem nevím," zamračila se Loran, „ale když jde o *můj* život, mám se najednou tvářit, že mě ardenové a jejich názory zajímají? Ať mi dají pokoj a já dám pokoj jim."

„Víš moc dobře, co pro ardeny znamená tvůj rodokmen, tvá *krev*," řekla Susan důrazně a pro jednou se na Loran zase podívala ne jako adoptivní matka, ale jako ardenka loajální ke svému lidu. „Proto ses od malička plížila na všechna naše setkání a tajně jsi někde v úkrytu louskala naše knihy, aby ses to dozvěděla, ne? Tak teď to víš. Náš dar koluje tvou krví, náš osud je naroubovaný na tvůj život."

„Sue," skočila jí do toho Marleen. „Už toho nech. Tohle není názor všech ardenů," podívala se smířlivě na Loran. „Někteří si nemyslí, že bychom tě měli nutit nést břímě, které sis sama nevybrala."

„A někteří věří, že pokud ji postavíme před realitu, udělá správné rozhodnutí,“ oponovala jí Susan.

„Před jakou realitu?“ zeptala se Loran.

„Máme od tvého otce rozkazy.“

„Jako třeba neříct mi nic o mém původu, o ardenském daru, nenaučit mě ardensky…?“

„V tom všem jsem selhala,“ přiznala Susan nešťastně. „A někteří si myslí, že to je příčina toho, proč my všichni… umíráme. Stárneme čím dál rychleji navzdory tomu, že ardenský dar by nám měl propůjčovat dlouhověkost a dobré zdraví.“

„A co s tím podle nich mám dělat já?“ zeptala se Loran zvědavě. Byla opravdu zvědavá. Susan snad poprvé v životě šla přímo k věci a mluvila s ní o ardenských tajemstvích bez vytáček.

„Vdát se za jednoho z nás,“ odpověděla Susan.

Loran na chvíli ztratila hlas. „Co prosím?“ vyhrkla, když ho konečně našla. „A koho navrhují? Všem ardenům je nejmíň dvakrát tolik co mně.“

„Nemusí to být arden. Jde o to, aby k nám byl loajální.“

„Jinými slovy nechcete, abych si našla někoho, kdo mě od vás odtáhne pryč.“

„Přesně tak,“ přiznala Susan bez okolků.

„A předpokládám, že už víte, kdo by to měl být. Tak koho navrhujete?“ pobídla ji Loran. Měla dojem, že naštvanější už stejně být nemůže. Hlavou jí bězděčně vířily tváře mladých ardenů i všech, kdo by nejspíš přicházeli v úvahu. Odpověď jí ale nakonec stejně vyrazila dech.

„Shodli se na Eliotovi.“

„Než mě začneš nenávidět,“ dodala Marleen rychle, „chci, abys věděla, že to sice byl můj nápad a já i Harvy bychom byli nesmírně poctěni, kdyby sis vzala našeho syna, ale ani jeden z nás by nechtěl, aby to nebyla tvá dobrovolná volba. Tvůj otec tě sice svěřil do péče Susan a Jackovi, ale jsi jako naše dcera a –“

„A Eliot je jako můj bratr,“ skočila jí do řeči Loran. Eliot ji opravdu nenapadl jako jedna z možností. Ale proč vlastně? *Kdokoli jiný, jen ne Eliot*, šlo jí hlavou a všechno se v ní sevřelo.

„Vyrostli jste spolu," přikývla Marleen a opatrně se usmála. „Bývali jste dobří přátelé. Jeden bez druhého jste neudělali ani krok a všechny lumpárny, kterými jste nás potrápili, jste vždycky vymysleli společně."

„*Bývali* jsme přátelé," zdůraznila Loran. „Už nějakou dobu si Eliot žije svůj vlastní život. Nemá teď náhodou holku? Kolikátou? Už asi tak dvacátou jen za tenhle rok? Nekouří jednu cigaretu za druhou? A kdy naposledy byl na modlitbě?"

„Eliot je ardenům věrný. Na mladických prohřešcích nezáleží," utnula ji Susan.

„Řekni mi, že o tomhle nápadu nemá Eliot ani páru," podívala se na ni Loran prosebně a s nevolí si uvědomovala, jak rychle se jí rozbušilo srdce.

Po úsměvu v Marleenině tváři už nebyla ani stopa, nahradil ho omluvný výraz. „Eliot už souhlasil," přiznala nakonec.

„Už o tom nemluvme," utnula to rázně Susan a nedala už Loran šanci k dalšímu protestu. „Chci jen jediné – aby sis to promyslela. Ardenové už o tom mluví, budou chtít, aby ses k tomu nějak postavila."

V té chvíli se na terase objevil Jack a velkými prosklenými dveřmi vešel dovnitř. S ním se do kuchyně dostala vůně trávy, ale také nezaměnitelný koňský odér. Nasál všechny vůně z kuchyně a labužnicky si pohladil břicho. „Ještě že mám doma ty nejšikovnější kuchařinky," usmál se spokojeně a nehledě na špínu a prach, kterými měl obalené kalhoty i košili, se přitiskl ke své ženě a vlepil jí na tvář krátký polibek.

„Nemáš náhodou rande?" podíval se pak na Loran a nejspíš vůbec nezaregistroval vážnou atmosféru, která v místnosti panovala. „Neměla by ses jít chystat? Naparádit se, vzít si něco šik, nebo jak tomu vy mladí říkáte?"

„Tys nehlasoval pro Eliota?"

Jackovi chvíli trvalo, než mu došlo, na co Loran naráží. „Tys jí to řekla?" otočil se na Susan vyčítavě.

„Stejně se o tom bude mluvit," hájila se Susan.

„Je to nesmysl, zlato,“ mrkl Jack na Loran. „Eliot je jen frajírek, tomu bych tě nedal, ani kdyby to byla poslední možnost, jak zachránit ardeny. Promiň, Mar, ale je to tak,“ podíval se omluvně na Marleen.

Loran se na něho vděčně usmála, vyhnula se Marleenině nešťastnému pohledu a vydala se na pomalou pouť do svého pokoje v podkroví, vděčná že ty dvě bude mít na chvíli z krku.

Chvíli byla v pokušení vzít si na sebe to nejhorší, co měla v šatníku, jen z potřeby jakési rebelie, ale nakonec to vzdala a prostě si natáhla džíny a tričko s vtipnou hláškou ze svého oblíbeného seriálu.

Rande. To sotva.

Vzpomněla si na Eliota a žaludek jí udělal nepříjemný akrobatický kousek.

Frajírek. Vždyť měl Jack naprostou pravdu. Byl to jen frajírek. Možná hezký, chytrý, vtipný, bohatý, ale pořád jen frajírek, co střídá holky častěji než košile. Nejlepší v ročníku, oblíbený, se svaly vypracovanými z fitka. *Jen frajírek.*

Zeptali se ho dřív než jí.

A on souhlasil.

Nikdy si nepřipadala tak zneužitá a podvedená.

Přesto se na ardeny nedokázala zlobit. Domluvené sňatky mezi nimi nebyly ničím zvláštním. Marleen a Harvyho dal Dustin Elnnest dohromady dokonce i proti jejich vůli jen proto, že často jezdívali společně na jednání do Tyrhenu a jako manželé působili důvěryhodněji. Bez jediného slova se oba podrobili jeho přání, protože přesně to všichni ardenové slibovali – naprostou poslušnost veliteli. Susan a Jack, ti se sice skutečně milovali, ale vzali se až tady na Kontinentu, a to jen proto, aby se jim lépe falšovaly dokumenty k osvojení Loran.

Manželství a rodina – to pro ně byla skoro prázdná slova. Lásku, úctu a věrnost přísahali především svému veliteli. Majetek měli ardenové společný a děti vychovávali společně, ať už je měl kdokoli s kýmkoli, a nebylo výjimečné, že i děti si dělali na objednávku svého velitele – prostě je měli, nebo neměli tak, jak to zrovna vyhovovalo a posloužilo celému řádu.

A byl tu ještě jeden důvod, proč Loran ke všem těm jejich výstřednostem přistupovala shovívavě. Chápala, jak byli zoufalí. Většina z nich se přidala k řádu v dobách jeho rozkvětu, kdy ještě věřili, že Naydial zase dobudou zpátky a s ním i svoji někdejší moc. Když velení nad ardeny převzal Dustin Elnnest, chvíli se zdálo, že svým vlivem na princeznu Ditu Kreinovou zvládne vyjednat příměří. Pár let žili ardenové v naději, že až se Dita stane královnou a Dustin jejím manželem, společně vrátí Naydial do rukou ardenům.

Jenže Dita na trůnu vydržela jen pár týdnů. Její mladší sestra Amelia našla v senátu potřebnou oporu pro své protiardenské názory a s jeho požehnáním se prohlásila za královnu. Dita ze strachu utekla z Tyrhenu a ukryla se v ardenském městě Mireleve, kde ji Amelia dostihla, zavraždila a s ní vyhladila téměř celé město.

Ta hrstka ardenů, které se tehdy podařilo utéct na lodích, teď živořila na Kontinentu a zdálo se, že jejich dny jsou sečteny. Děti ardenů, které vyrostly tady na Kontinentu, nikdy nemohly pochopit svět svých rodičů, ve kterém nevyrostly a který jim připadal tak vzdálený. Začínali nové životy. Mnozí z nich se už dávno odstěhovali do jiných měst, založili své vlastní rodiny, vlastní podniky, vlastní kariéry.

A přesně to Loran udělat nemohla. K Naydialu ji poutalo něco, co nemohla jen tak odstřihnout. Její otec tam pořád někde žil, velitel ardenů svým lidem milovaný a opěvovaný, nepřáteli proklínaný a opovrhovaný.

Když z Marleen a Harvyho konečně vymámila celou pravdu o svých rodičích, Jack, který kromě koní miloval také malování, jí nakreslil jejich podobizny. Černočerné kudrnaté vlasy měla Loran po otci. Její modrozelené oči zato měly kousek od obou jejích rodičů – zelenou po ardenském veliteli Dustinu Elnnestovi a modrou po bývalé naydialské královně Ditě Kreinové.

3. Past

„Nesoustředíš se," poznamenal Brent. Jeho hlas byl hluboký a klidný, přesto v něm bylo znát vzrůstající napětí. Ani cesta k invedonskému jezeru, do které vkládali své poslední naděje, nezabrala.

„Soustředím, ale je mi to úplně k ničemu," hleděl Nirem odevzdaně na líně krvácející ránu na své ruce. Bylo těžké se snažit, když předem věděl, že je to zbytečné. Neměl léčitelský dar a nikdy ho mít nebude.

Nastalo dusivé ticho. Pět ardenů stálo v kruhu zády k jejich provizornímu tábořišti a svými dary tiše kontrolovali okolí. Jedním z nich byl i Niremův otec Dustin. Neohlédl se na syna, ale věděl všechno, co potřeboval. Nirem opět selhal.

Slunce už vystoupalo vysoko nad vrcholky i těch nejvyšších stromů džungle, kterou putovali. Mlha se dávno rozplynula a jezero nechali daleko za sebou, přesto ze sebe Nirem nemohl setřást tu vlezlou vlhkost a štiplavou vůni bažin a rozkládajícího se dřeva. Dovolili si chvíli odpočinku poté, co se zastavili na rychlý studený oběd – jen pár kousků zeleniny ukradené na polích lemujících úpatí Centrálního pohoří a šťavnaté ovoce, které tu po trsech nabízely datlové palmy, banánovníky a mangovníky. Tak blízko hlavní silnice se neodvažovali rozdělávat oheň.

„*Ila daria*," připomněl mu Brent, na co se má soustředit.

„*Straio*," ohradil se Nirem nešťastně. Byl unavený po celonočním pochodu džunglí. Dál bezmocně zíral na zakrvácené předloktí, které si roztrhl o trn, když se zamotal do šlahounů plazivých venérií.

Měl by být schopný se uzdravit. I ti nejslabší ardenové měli alespoň tu výhodu, že dar kolující jim v krvi je chránil před veškerými zraněními. Sám od sebe jim léčil oděrky, tišil bolest, odvracel účinky jakýchkoli jedů včetně alkoholu. Ardenové nikdy neměli kocovinu. Stárli jen velmi pomalu. Vlasy jim nešedly, na

obličeji se neobjevovaly vrásky, nemohli se nakazit žádnou nemocí, netrpěli nespavostí ani obezitou. Ardenky nemohly nechtěně otěhotnět. Harmonie těla a mysli, to byl ten nejzákladnější ardenský dar. A budoucí ardenský velitel ho neměl.

I tomu nejobyčejnějšímu ardenovi by se takové banální zranění samo hned zatáhlo. A on přece obyčejný nebyl. Byl synem legendárního rebela a ardenského velitele Dustina Elnnesta. V žilách mu kolovala krev Paula Bennetta, který kdysi opustil válkou zuřící Kontinent, aby dovedl svůj vyvolený lid do nové vlasti. Byl přímým potomkem samotné zakladatelky ardenského řádu, královny Ardenae Melior.

Byl Melior. A to by přece mělo něco znamenat!

První dar ovládl v jedenácti letech, když poprvé pronikl do myšlenek svého otce. Týden poté se mu pouhou silou vůle podařilo zvířit písek na cestě, další týden mu při tréninku šermu začala mysl našeptávat, jaký bude další krok soupeře, a o další týden později už věděl o všech ardenech, kteří se pohybovali v Mireleve a jeho okolí. Jako by se kolem něj rozprostřela neviditelná pavoučí síť, která ho spojovala se všemi ardeny. Věděl o jejich poloze, o jejich emocích a úmyslech, věděl, jestli jsou zranění nebo unavení.

Další měsíce se nedělo nic, než konečně přečetl emoce jednoho ne-ardena, což byl dar vyhrazený pouze ardenským velitelům. Tu noc ardenové v celém Naydialském království oslavovali, protože to znamenalo, že tohle ještě není konec. Byl tu mladý a silný arden, který se jednou měl stát velitelem a vést tenhle téměř vyhubený a pronásledovaný lid dál.

Jenže pak jako by se Niremovy dary rozhodly, že nikam dál už ho nepustí. Narazil na strop svých možností a to byla věc, se kterou se jeho otec nedokázal smířit. Všichni od něho očekávali víc, jako by snad existoval nějaký zákon, který dětem nařizoval překonat své rodiče. Jeho otec byl opěvovaným hrdinou na jedné straně barikády a zatracovaným královrahem a zločincem na straně druhé. Tomu se těžko konkurovalo.

„*Riga*,“ zavelel otec konečně k odchodu.

Brent jen zakroutil hlavou a na jeho povel se Niremova rána za doprovodu štiplavé bolesti a brnění okolní kůže zatáhla. Dlaň byla jako dřív, nezůstala ani nejmenší jizvička.

„Máš jiné talenty," ujistil ho laskavě Jonathan. „Každý z nás si nejvíc rozumí s jedním či dvěma dary. Nikdo neumí všechno."

„Možná že kdybys mu to pořád neopakoval, dostal by se dál," sjel ho příkrým tónem Dustin. „Ardenský velitel musí rozumět *všem* darům."

„I pro tebe je léčení jedna z těch slabších stránek, Dustine," poznamenal dobrosrdečně Jonathan. Byl Dustinovým pobočníkem a také nejlepším přítelem. Pro Nirema byl jako druhý otec a určitým způsobem mu svou bezpodmínečnou láskou nahrazoval matku, kterou Nirem nikdy nepoznal. Kdykoli byl Dustin až příliš tvrdý a přísný, byl tu Jonathan s objetím a vlídným slovem. Kdykoli se Dustin třeba i na celé týdny zavřel ve svých pokojích, protože už měl plné zuby tohohle nepřátelského světa, byl tu Jonathan, aby malého Nirema rozptyloval a ujišťoval ho, že se otec nezlobí na něj, ale zlobí se na královnu Amelii a její lidi. A když měl Dustin na svého syna příliš velké nároky, byl tu Jonathan, aby mu zopakoval, že každý máme svou cestu a Nirem si má jít tou svou, nehledě na to, co po něm okolní svět vyžaduje.

Nirem vstal a pohled klopil do země, aby se nemusel nikomu podívat do očí. Narovnal se, zhluboka se nadechl a položil dlaň na jílec svého meče. Takhle se cítil mnohem lépe. Byl vysoký a silný a šermovat uměl nejlépe z celého Mireleve. *Nejsem zas tak k ničemu*, opakoval si, když se zařadil do krátkého průvodu, který vyrazil dál směrem k ardenskému městu.

V čele průvodu šel Brentův bratr Reus, za ním dva noví branci se svázanýma rukama a pod bedlivým dozorem dvou ardenů. Před pár hodinami sice klečeli před ardenským velitelem a přísahali mu svou poslušnost, ale ještě nebylo jisté, zda nejsou jen královnini špehové nebo lovci ardenů, kteří zatoužili po tučné odměně vypsané za polapení jakéhokoli ardena či ještě tučnější za ardenského velitele.

Nebezpečí teď rostlo s každým krokem blíž k hlavní silnici. Zamířili k okraji džungle, kde se nacházel vchod do husté sítě podzemních ardenských chodeb. Už bylo slyšet lomození mohutného

vodopádu, za jehož vodní stěnou je čekal vytoužený klid. Po východní straně ostrova bylo možné cestovat nepozorovaně právě díky síti podzemních tunelů, která spojovala všechna velká města. Stačilo se jen dostat dovnitř a budou v bezpečí.

„Povoz," zbystřil náhle Reus a zvednutím ruky zastavil celou družinu.

„Co veze?" zeptal se Dustin, odpojil se od syna a přešel dopředu.

Reus chvíli napínal své darem posílené smysly, než odpověděl: „*Ladhos.*"

Síra. Nirem pocítil vzrušení, které se jako požár zmocnilo všech ardenů okolo. Jako by se jim samotnými žilami rozproudil ten tajemný prášek, který uváděl do chodu střelné zbraně. Síra tady byla nesmírně vzácná, a když před desítkami let ustalo obchodování s Kontinentem, časem začaly být střelné zbraně dobré leda tak na pověšení na zeď nebo natloukání masa.

„Vezou i datle a pálenku, aby ten pach přebyli," pokračoval Reus.

„Je to past," usoudil Dustin, ale dál jen ochromeně stál, neschopný zavelet k pokračování v cestě do tunelů. Bylo to příliš lákavé. Mirelevské sklepy byly plné beden se zbraněmi všeho druhu, ale když nebyla síra, nebyl střelný prach.

„Nemají psy," poznamenal Reus. „Nečekají problémy."

„Nebo nás jen chtějí vylákat. Budou mít ty svoje včeličky a med," namítl Dustin.

„Nečekají, že narazí na dva ardeny, na které jsou jim včeličky i med k ničemu," přidal se do diskuse Brent.

„Nemůžeme ohrozit Nirema," zněl další Dustinův argument. „Jestli mají síru, mohou mít i funkční zbraně."

Reus se zhluboka nadechl a na chvíli zavřel oči. „Necítím střelný prach. Ani olovo. A máme s sebou naši zdravotní sestřičku," mrkl na svého bratra-léčitele. Brent uměl hotové zázraky. Lusknutím prstů vyléčil horečku nebo zacelil krvácející ránu. Povídalo se, že kdysi nechal nějakému chlapci dorůst amputovaný prst.

Nirem na sobě ucítil pohled svého otce a přiměl se vzhlédnout. Jejich pohledy se setkaly. Na okamžik pocítil to bodavé duševní spojení, které se mezi nimi občas vytvořilo.

„Jak bys rozhodl?" zeptal se otec.

„Cesta je volná? A okolní lesy?“ otočil se Nirem na Reuse.

Ten přikývl. „Široko daleko je mrtvo.“

„Kolik lidí jede s tím nákladem?“

„Tři.“

Past na obyčejné ardeny, pomyslel si Nirem. *Ale my nejsme obyčejní.*

Cítil, jak se otci napjaly čelisti, když tu myšlenku skrze otevřené spojení zachytil. Pro něho byli důležití všichni ardenové. Nedělal rozdíly mezi jejich schopnostmi. Byl jejich pastýřem a miloval i ty malé, slabé či zraněné členy svého stáda.

Past na necvičené ardeny, opravil se Nirem v duchu. *A my jsme elita našeho vojska.* „Nejen že potřebujeme zbraně,“ řekl pak nahlas, „nemůžeme to přece jen tak nechat Amelii. I kdybychom ten vůz měli zapálit a všechno to zničit.“

Dustin přikývl. „Má někdo námitky?“ rozhlédl se po svých mužích. Všichni souhlasili. „Tak je to na tobě,“ kývl na syna s vážným výrazem, jako by se ještě naposledy rozmýšlel, jestli je dobrý nápad nechat mu volnou ruku.

„Dáme jim *tarhu* a přivážeme je ke stromu,“ začal Nirem spřádat plán a kývl ke dvěma brancům. Nemohli je tu nechat jen tak pobíhat. *Tarha* byl důmyslně připravený jed, který své oběti okamžitě ochromil a během hodiny je zabil. Důmyslný jed, jehož účinky dokázali ardenové zcela bezpečně zvrátit. Až převezmou kontrolu nad vozem a jeho nákladem, ty dva si tu vyzvednou a Brent je během chvilky vrátí do původního stavu. Když se ale něco zvrtne, ti dva tu zemřou a…

Ale ne, nic se nezvrtne, napomenul se Nirem. *Nesmí se nic zvrtnout.*

„Reus na sebe přitáhne pozornost a my zaútočíme zezadu,“ pokračoval Nirem.

Všichni věděli, že je to past, ale doufali, že tentokrát jsou oni o krok napřed. Královna Amelia… Ne, vlastně to byl její triva Rowan Flavius, kdo ardenům před pár lety začal šlapat na paty. Nejdřív to byli ti psi. Rowan přišel na to, že ardenové umí vytušit přítomnost dalších lidí, proto se tak dlouho dokázali skrývat před královskými vojáky, nebyli ale schopni vycítit přítomnost zvířat. A tak Rowan

začal trénovat psy. Od té doby s Dustinem a Niremem vždy cestoval Reus – jen on svými vytříbenými smysly a dokonalým čichem dokázal vyslídit i psy.

A potom to byly ty takzvané včeličky a med. Rowan Flavius vymyslel šipky napuštěné látkou, která dokázala neutralizovat ardenské dary. Látka dokázala proniknout i kůží, takže jí Ameliini vojáci jako medem patlali všechno, co mohlo přijít do styku s ardeny. Dokázala však neutralizovat dary *obyčejných* ardenů, těch, kteří je získali tvrdým výcvikem. Zatím si neuměl poradit s dary ardenů, kteří dar zdědili s krví Bennettů – a to Rowan Flavius netušil.

Zatím.

Nirem si byl vědom, jak klíčové je tohle slovo. Rowan Flavius už dokázal, že umí být vynalézavější než kdokoli před ním. Trivou, tedy vedoucím jedné z královských komisí, byl teprve pár let, ale za tu dobu se množství ardenů v Naydialu jeho vinou smrsklo na pouhou desetinu. Podle Dustinových zvědů měl v suterénu paláce laboratoř, kde se jeho lidé neustále snažili přijít na kloub ardenským darům a tomu, jak je zničit. Experimentoval na ardenech, živých i mrtvých, pitval jejich těla a snažil se najít zdroj daru i způsob, jak ho zničit.

Nezbývalo než doufat, že je něčím novým nepřekvapí právě dnes.

Reus se naposledy ujistil, že na lesní cestě ani v její blízkosti není nikdo jiný než trojčlenná posádka povozu. Pak se přežehnali znamením kruhu, poprosili nebesa o ochranu, natáhli si rukavice, které je alespoň částečně ochrání od účinků Rowanova jedu, a vyrazili směrem k cestě vyzbrojeni meči a kušemi.

Povoz se blížil z jihu. Zalehli do vysoké trávy v příkopě, zatímco Reus se s mečem za pasem a sekerou laškovně hozenou přes rameno neohroženě vydal středem cesty směrem k povozu, ze všech stran opevněnému deskami a ocelovými pláty.

Na kozlíku seděl jediný muž, a když uviděl, že mu v cestě překáží nějaký cestující, přitáhl opratě a statný koník s krátkýma nohama zastavil. Než stihl kočí cokoli říct, krk mu prošpikoval Jonathanův šíp.

„Kryjte se," zavelel Nirem v náhlé předtuše.

Reus se taktak sklonil, když mu nad hlavou proletěly šípy vystřelené z útrob vozu. A nebyly jediné. Další asi dvacítka šípů

vyletěla z otvorů kolem dokola celého vozu. Uvnitř musel být nějaký mechanismus, který dokázal v jednom okamžiku vystřelit celou salvu vražedných střel.

Pak všechny sevřela povědomá úzkost. Niremovi přejel mráz po zádech a nehty se mu zaryly až do krve, když zaťal pěsti, jakmile se přes něj přelila cizí bolest.

„Bastardi," zaúpěl potichu Brent a položil ruku na kamaráda, ze kterého právě odcházel život. Jedovatý šíp mu trčel z krku a dar informoval všechny ardeny v Naydialu, že jeden z jejich druhů je mrtvý.

Brent nemohl udělat víc než ulevit mu v poslední chvíli od bolesti.

Nad hlavami jim proletěla druhá salva, to už ale byl Reus na kozlíku a vzápětí na střeše vozu.

„Teď!" zavelel Nirem poté, co se do porostu okolo zapíchla třetí dávka šípů.

Reus shora zacloumal vozem, aby odklonil pozornost střelců uvnitř, a ostatní se vrhli na zadní část vozu a dali se do páčení zadních dveří.

„Blíží se vojáci," šeptl Dustin. „Mají čím dál lepší načasování."

Nirem to taky cítil – dvacet lidských myslí pohybujících se jejich směrem. Královští vojáci dokázali čím dál lépe odhadnout, na jakou vzdálenost je ardenský dar dokáže zachytit. Kdyby neměli tu čest s Dustinem a Niremem Elnnestovými, trvalo by ještě pár minut, než by se o nich ardenové dozvěděli.

„Hlínu," otočil se Nirem na jednoho z ardenů, který hned pochopil. Neuměl ovládnout vítr tak, aby byl nebezpečný, ale nabrat s ním mračno suché hlíny a poslat ho proti pronásledovatelům, to zvládl. Za okamžik už za nimi zuřila nepříjemná prašná bouře.

„U všech Bennettů!" zanadával si další z ardenů, který se svým darem snažil oslabit ocelový plát, jež držel vůz pohromadě, zatímco ostatní za něj vší silou tahali.

„Dotýkejte se toho co nejmíň, celý je to napuštěný tím svinstvem," varoval je Reus, pak se na voze zaklínil nohama jako pavouk, máchl sekerou a zaťal ji do prkenné střechy.

Najednou se vzadu otevřelo okýnko. Střelci uvnitř nehodlali jen tak nečinně přihlížet. Nirem jejich záměr odhadl o moment dřív, než

se to celé stalo, takže jakmile se okýnko otevřelo, projel jím jeho meč a jedna lidská duše uvnitř zablikala a zhasla. V dalším okamžiku už byla uvnitř Jonathanova kuše a zbavila života i posledního nepřítele.

„Naložte to na poníka," křikl Nirem, když se Reus konečně střechou propadl dovnitř.

Reus se při tom pádu nešikovně otřel o vnitřek vozu kouskem ramene, které bylo kryté jen tenkou bavlněnou košilí. Účinek byl pozvolný, ale jistý. Vyhodil jeden pytel síry a u druhého jako by oslepl a ohluchl zároveň. Jako by spadl do husté tekutiny, která mu najednou znemožňovala vnímat svět správně. Nirem pocítil, jak se Reuse na okamžik zmocnila panika, než se dokázal zorientovat a pokračovat v práci i bez daru.

„Rychle," sykl Nirem, když byla veškerá síra naložená na malém, statném koníkovi a on viděl, jak se někteří z mužů toužebně zahleděli na voňavou pálenku. „Ani náhodou," pobídl je rezolutně.

Odpojili vůz a popohnali koníka do lesa. Umělý vítr se za nimi prohnal, aby odvanul jejich pach, přerovnal trávu a zametl jejich stopy na cestě.

„U všech Bennettů," zaklel Dustin, když pustil z hlavy nebezpečí za nimi a začal se soustředit na to, co čeká před nimi.

„Zmizeli," vydechl Nirem, když mu zrak padl na strom, ke kterému uvázali dva nové brance.

„Nemáme čas se tím zaobírat," mínil Dustin.

„Nesleduje nás nikdo?" otočil se Nirem automaticky na Reuse, ale pak si uvědomil, že Reusův dar je teď na pár minut vyřazený z provozu. Alespoň tedy zapátral tím vlastním po jakékoli lidské mysli nacházející se v blízkosti, ale cítil jen své muže okolo a pak tu dvacítku, která teď, soudě dle vzrušených výkřiků, které se ozvaly od cesty, doběhla na dohled prázdného vozu.

„Zvedněte Fortha a jdeme," pobídl Nirem celou družinu a pak jeden po druhém proběhli burácející vodní stěnou, vzpírajícího se poníka a bezvládné tělo mrtvého spolubojovníka táhli za sebou.

Vítr ovládající arden teď místo na vzduch obrátil svou pozornost na skálu před sebou. Prstem obkroužil neviditelný obrys kamenných dveří a uvolnil zkamenělé spáry. Odtlačili dveře, protáhli se úzkou

průrvou a pak je za sebou zase zavřeli. Jiný arden pouhou myšlenkou zapálil nejbližší lampu.

Byli v bezpečí.

„Do háje," ulevil si Nirem konečně. „Sakra! Nešlo jim o nás. Šlo jim o ty dva špicly."

„Tos nemohl předvídat," prohlásil Dustin a konejšivě položil synovi ruku na rameno. „Vedl sis dobře."

„Dobře? Je mrtvý jeden z našich nejlepších mužů a ten hajzl Rowan beztak najde způsob, jak ty dva parchanty vzkřísit a dostat z nich informace! A proč? Kvůli pár výstřelům!"

Nirem vstal, a aniž by nad tím přemýšlel, došel k mrtvému muži. Byl to dobrý voják a také člen ardenské rady. Natáhl ruku k jeho čelu a palcem mu na něm udělal tři kruhy, znamení Svaté Trojice. „Odpouštím ti za svůj lid všechno, čeho ses tady na zemi dopustil. Kéž je ti to k dobru na cestě na Věčnost." Ruka se mu roztřásla. Tahle slova mohl pronášet jen ardenský velitel v okamžiku těsně před smrtí některého ardena. Teď už na tom ale nezáleželo, protože pro mrtvého neměla žádný význam. Už je neuslyší.

„Pojďme," zavelel Dustin a znovu synovi stiskl rameno. Svou mysl uzavřel, takže Nirem nepoznal, jestli se otec nehněvá, že využil jeho pravomoci.

„Měl jsi to sám udělat tam v trávě," hlesl Nirem, když se celé procesí dalo na pochod temnou chodbou. Čekal je ještě jeden celý den chůze.

„Nebyl čas," odvětil stručně Dustin. „A Forth věděl, že mu nemám co odpouštět. Ta slova nejsou určená jen pro umírajícího. Mají zaznít tak, aby je slyšeli i ostatní a uvědomili si, že mají odcházejícímu člověku odpustit. Je dobře, žes to řekl. Jsem na tebe hrdý."

„Já na sebe ne."

Nirem neviděl otcův úsměv, ale cítil ho. Jako by se k němu přes vlákénka pavoučí sítě se rozproudily teplé a konejšivé kapky lektvaru, který pronikl do jeho srdce a dál se šířil do všech jeho útrob a končetin. Otec se nesmál moc často.

„Máš být na co hrdý," řekl Dustin přesvědčeně. „Až se vrátíme do Mireleve, přichystáme tě na obřad jmenování velitelem."

„Už?“ hlesl Nirem překvapeně. Ne že by se netěšil, to ano. Vždyť mu to opakovali celý život. *Ty* budeš jednou velitelem. *Ty* nás jednou povedeš. *Ty* jednou staneš v čele ardenů. Chtěl to víc než cokoli jiného. Ale nepřipadal si připravený. V invedonském jezeře rostl druh řasy, která posilovala ardenské dary, ale ani ta na Nirema neúčinkovala, i když mu ji už přes rok přidávali do jídla. Doufali, že když se pro ni vydá sám a vykoná u toho očistný rituál, konečně se něco změní, ale bylo to marné. „Dary mi pořád nefungují správně.“

„Dneska jsi ale předvedl, že jsi rozený vůdce. Dnes nikdo nezapochyboval o tom, že tě chce následovat.“

„A jak to dopadlo…“

Otcův úsměv byl ten tam. Jako by někdo vzal velkou odsávačku a všechen ten hřejivý lektvar z Nirema zase škodolibě vysál. Otec neměl rád, když pochyboval.

„Omlouvám se,“ hlesl Nirem kajícně.

„Tvá velitelská uniforma už bude jistě připravená. Nic nebrání tomu, abys převzal moje místo,“ řekl otec nekompromisně.

„Co když se po mém jmenování nerozkvete Strom přání?“

„Musíme to zkusit. Už nemáme čas. Je ti dvacet, u všech Bennettů! Už dávno jsi měl stát v čele ardenského vojska a vyrazit proti Amelii. Místo toho jen přepadáváš vozy se sírou.“

„Vím, žes měl velká očekávání…“

„Já *mám* velká očekávání. Už nesmíme ztrácet čas. Měl bys být naydialský král a ti šašci ve voze by se ti měli klanět, ne po tobě střílet.“

„A co ardenové na Kontinentu? I oni by mi měli přísahat věrnost. Jestli to necháme být, ztratíme je úplně.“ Nirem měl nějaké povědomí o těch, kteří po vyhlazení Mireleve odpluli z Naydialu, aby našli bezpečné útočiště na Kontinentu. Nitky k nim ale byly slabé a často i přetrhané. Jestli otec doufal, že je jednou povolá zpátky, ta naděje s každým dalším rokem slábla.

„Ti už jsou ztracení,“ zakroutil otec hlavou.

„Můžeme odlákat královskou flotilu a třeba se nám podaří proklouznout,“ navrhl Nirem.

„To je moc velké riziko. Kontinent pusť z hlavy. Tam nás nic dobrého nečeká,“ procedil otec mezi zuby zahořkle. Nirem věděl, že

Dustin své ardeny tehdy vyslal do bezpečí pod vedením svého bratra Ridlyho a předpokládal, že díky jejich silnému spojení bude mít stálý přehled o všech svých lidech na Kontinentu. Jenže Ridly je zradil. Spojení přerušil a oni od té doby netušili, co se na Kontinentu děje. Dustin nemohl ardeny povolat zpátky do Naydialu, nemohl jim nařídit, ať naloží lodě municí a vrátí se. Měl jen pár slabých vodítek k ardenům, kteří ještě byli věrní a snažili se dar udržet i za oceánem.

„Co když se jim podaří ty dva přivést k životu?“ vrátil se Nirem k aktuálnímu tématu, protože tušil, že diskutovat s otcem o Kontinentu nemá smysl. Možná až on bude velitel… Možná by se našli členové ardenské rady, kteří by s ním souhlasili a do toho rizika šli. Jde přece o Kontinent! O zbraně, techniku, léky… A taky o těch pár stovek ardenů, kteří by se snad vrátili, aby za svůj lid v Naydialu bojovali!

„Nepodaří,“ řekl otec s nezpochybnitelnou jistotou.

„Mají naši léčitelku,“ připomněl Nirem.

„Nepomůže jim. Každý arden raději zemře, než by jen pohnul prstem pro naše nepřátele.“

„Co když už má Rowan protijed?“

„To je možné,“ připustil Dustin s povzdechem. „Ale nezapomínej, že mají *naši* léčitelku.“

„A ta umí i jiné věci než jen léčit,“ došlo Niremovi. I on dokázal vycítit tu malou dušičku krčící se kdesi v útrobách tyrhenského paláce, hrdou a odhodlanou nezradit. Pavoučí síť sahala až k ní a každé její pohnutí mysli bylo jako moucha, která se dotkla sítě a vyslala signál k pavoukovi. Ardenskému veliteli stačilo, aby se rozhodl, a ona bude jednat dle jeho vůle. Alespoň tady byli o krok napřed před Rowanem – netušil, že ardenští léčitelé se z těch jeho jedů uzdravují rychleji než ostatní ardenové, takže u jejich léčitelky podceňoval dávkování.

„Co když to byli opravdu jen branci a tohle neplánovali?“

Otci se po tváři znovu rozlil úsměv. Tentokrát to ale nebyl ten konejšivý úsměv, který Nirema hřál. Bylo v něm něco chladného a temného.

„Co bys dělal ty?“

„Necítil jsem v nich žádný zlý úmysl.“

„Co když zjistili, jak to předstírat? Co když má Rowan zase nějaký skvělý vynález, který dokáže obejít i náš dar *vcítění*? Na prvním místě musíme vždycky bránit ardeny. I když za to občas zaplatí nevinní lidé.“

„Já vím,“ přikývl Nirem. „Jen se mi to nelíbí, to je všechno.“

4. Rakovina

V pět hodin večer začínalo ardenské setkání v nové modlitebně. Loran vešla dovnitř po boku Susan a Jacka a všichni tři si klekli na svá pevně vyhrazená místa. Ardenové byli posedlí hierarchií a v jejich společenském systému měl každý své pevně dané místo od místa v modlitebně či u stolu až po přesně stanovené pořadí těch, které musí poslouchat, a těch, kteří musí poslouchat jeho.

Loran z tohoto systému všemi směry vyčnívala. Nebyla arden, protože nikdy nepřísahala svou věrnost veliteli (a velmi pochybovala, že to kdy udělá) a nedokázala ovládat ten jejich magický dar. Na druhou stranu byla z rodu Bennettů a Meliorů – měla dar a s ním i své vysoké postavení pevně vepsané v každém mililitru své krve a nanometru své genetické informace. Byla mezi nimi první a současně poslední. Uctívaná jako dcera jejich velitele a současně obávaná jako ne-arden, který by neměl mít přístup k jejich tajemstvím. Nerozuměla tomu. Nechtěla tomu rozumět. Zrovna teď si chtěla jen odsedět povinnou modlitbu a pak se jít bavit.

Kostel byl zevnitř vymalován v zelených a červených odstínech, které symbolizovaly život. Po obvodu oválného půdorysu bylo v pravidelných rozestupech rozmístěno deset bočních oltářů, kde hořely svíčky a vonné tyčinky kolem obrazů uctívaných ardenských vůdců – jejích přímých příbuzných. Pro Loran to bylo jako dívat se na zvláštní rodinné fotoalbum. Právě tady si nejpalčivěji uvědomovala, jak dlouho jí ardenové tajili pravdu. Celých patnáct let tu denně poklekala před těmi obrazy a netušila, že jsou to její předkové.

Teď si poslušně klekla v předposlední řadě, zatímco Susan zamířila do jedné z prvních řad a Jack zaujal své místo tři řady za svou manželkou. Kamenným prostorem se rozezvučela dojemná píseň o lásce k bohům a ardenům okolo Loran se na tváři rozlil

poklidný výraz. Sama se v těchto momentech jen těžko bránila dojetí. Nakonec si vždycky uvědomila, že má ty lidi okolo vlastně ráda, a kdyby je sňatek s Eliotem mohl zachránit, vůbec by neváhala a udělala cokoli, co by je odvrátilo od zkázy, ke které se zřejmě řítili.

Nervózně se rozhlédla, jestli dnes Eliot výjimečně nedorazil, přestože pochybovala, že ho tu ještě někdo někdy uvidí. Nebyl o nic víc věřící než ona, i když si to jeho rodiče rádi mysleli. Jeho určené místo vedle ní však zůstávalo už několik let prázdné. Jeho matka Marleen klečela opodál vedle svého manžela Harvyho. Byla klidná a nehybná jako socha vytesaná do mramoru. *Zrovna* ji *byste mohli uzdravit*, pomyslela si Loran, když se zahleděla na trojici propojených kruhů visících nad jejich hlavami, symbol Svaté trojice – boha Otce Dharama, bohyně Matky Dhinee a jejich božského Syna Dhala. Marleen byla jednou z nejoddanějších věřících, jaké kdy Loran potkala. Připadalo jí nespravedlivé, že zrovna jí by se nemělo dostat nadpozemské pomoci, ať už naydialští bohové existovali, nebo ne.

Tak rychle, ať už je to za námi, popohnala v duchu Timeona, vůdce lessingtonských ardenů, který právě začal bohoslužbu prosbou ke královně Ardenae Melior a postupně se přes všechny uctívané vládce a velitele rodu Melior dostával až k modlitbě k samotné Svaté trojici.

Pak jako první vstala, a než ji měl kdokoli šanci oslovit, vyšla z modlitebny do teplého květnového podvečera a rychle vyrazila po chodníku směrem k centru města.

Už za chvíli jí vedle chodníku zastavila stará červená plechovka. Nebylo to auto zrovna k chlubení, vnitřek voněl starými plasty a vyčpělým parfémovaným stromečkem a na každé nerovnosti vozovky se auto podezřele zhouplo a zaskřípělo, ale bylo funkční.

„Objednal si tady někdo odvoz?“ ozval se Derekův hlas ze staženého okýnka.

„Ahoj,“ pozdravila ho Loran a s úlevou zaplula na sedadlo spolujezdce. Derek byl přesně to, co teď potřebovala.

„Náročný den?“ odhadoval.

„Nemáš ani ponětí.“

„A uvedeš mě do obrazu?“

„To snad raději ani ne."

Auto se odlepilo od chodníku a Loran zavřela oči. Dereka potkala před pár měsíci v univerzitní menze. Studoval na sousední fakultě kybernetiku. Omylem ho předběhla ve frontě a zapovídali se. Od té doby se v menze potkávali, někdy náhodou, jindy záměrně. Vedl vztah na dálku se svým klukem ze střední školy, což se už během prvního semestru ukázalo jako velmi špatný nápad, nicméně rozhovory na tohle téma z nich udělali přátele. Susan mu říkala ardenským výrazem *merros*. Nebylo to hanlivé, ale ani zrovna lichotivé.

S Derekem cítila podivnou jistotu a bezpečí. Byl to obyčejný kluk, kterého zajímaly akční filmy, dobré jídlo a počítačové hry. S ním bylo všechno jaksi jednoduché a jasné. Nad pizzou jí vyprávěl, jak probíhaly jeho zkoušky a co vtipného zase udělal jeho spolubydlící na koleji, během filmu v kině se spolu zasmáli. Oba věděli, že z toho nikdy nebude nic víc, a přesně to jim oběma vyhovovalo.

„Ještě se mi nechce domů," řekl, když vylezli z kina. Ulice už byla ponořená do tmy a kolem nich protékal dav lidí a vyhýbal se jim, jako když proud řeky obtéká kameny.

Loran zahákla svůj loket do Derekova rámě a vykročila alejí svítících lamp směrem k náměstí. „Taky se mi ještě nechce domů."

„To je změna," podivil se. „Většinou spěcháš."

„Protože musím ráno vstávat ke koním. Ne každej si může dovolit vstávat za deset devět a v devět v pyžamu už sedět na přednášce."

„Nechodím na přednášky v pyžamu."

„Nepovídej."

„To bylo jednou. Jednou jsem zaspal a vidím, že to budu mít na talíři celý studium."

Loran se zasmála.

„Tak proč nechceš domů? Co se stalo?" vyzvídal dál Derek.

„Nic. Jen tam teď prostě nechci být."

„Nějakej kůň se na tebe naštval?"

„Ne."

„Spadlo ti z koně nějaký dítě a odešlo ještě postiženější, než přišlo?"

„No tak," šťouchla do něj loktem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Loran: Dědička dvou korun**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.